

PROLOG

Delilah se dlaněmi zapřela o drsnou cihlovou zeď veřejných záchodků a rozkročila se, aby měl zákazník lehčí přístup. Byl nižší než jejich sto osmdesát centimetrů na vysokých podpatcích a nebyl nijak zvlášť obdařen. Těžko se do ní dostával. Popadl ji za krk a ohnul dolů, aby se udělal. Nevadilo jí to. Kdyby se muž začal projevovat příliš násilnický, její pasák by přiběhl ze své pozorovatelný u kovaného plotu a zastavil ho.

Byla jí zima. Vlastně od chvíle, kdy sem téměř před rokem přišla, mrzla každý den; léto, zima, v podstatě necítila žádný rozdíl, když jí vítr foukal pod pérovku a na nahá stehna. Ovšem právě teď to bylo horší než obvykle. V tomto lednu panoval historický chlad. Říkali tomu ledová zima. Kdyby se někdo zeptal jí, nazvala by to ledovým peklem. Nikdo se neptal. Pokožka na tvářích vyschla, oči byly zalité vodou. Ale moc hezky to praskalo, když chodila po ulici Skelbækgade nahoru a dolů, a parky byly kvůli zimě v noci opuštěné, takže mohla v klidu obsluhovat zákazníky.

Naklonila se víc dopředu, zpevnila sevření, sama pro sebe si zabroukala a přemýšlela, co pošle synovi k narozeninám. Možná červené autíčko na dálkové ovládání, to by se mu líbilo.

Muž dorážel o sto šest a vydával nesouvislé zvuky.

Delilah zaklonila hlavu a pohlédla na měsíc. Stejný měsíc jako byl vidět z Ghany, stejná touha. Brzy bude úplněk.

Dokud zákazník zničehonic nevykřikl, bezdomovce si vůbec nevšimla.

„Vypadni! Smrdíš po chcankách!“ Zákazník se po bezdomovci napřáhl, ale pořád zůstal v ní.

Bezdomovec stál hned vedle nich a podivně se pohupoval. Byl hezcí, než většinou bývají, ale i ve tmě viděla, jak je bledý. Narkoman. Takový nepřítomný pohled člověk nezíská jen z velkého množství alkoholu.

„Pomoc!“

Slova byla zašeptána hodně chraplavě, málem zanikla v zákazníkově sténání. Ale jestli existovalo jediné slovo, kterému rozuměla ve všech jazycích a úrovních hlasitosti, bylo to právě tohle.

Zvědavě se na bezdomovce podívala, ale zdálo se, že ji nevnímá. Kymácel se dopředu a dozadu a otevíral ústa, jako by chtěl ještě něco říct. Zorničky se mu protočily a zmizely kdesi v lebce. Zamával pažemi, z jeho doširoka otevřených úst vyšlo suché chrčení.

Vtom začal zvracet, prudce a křečovitě.

Zvratky byly tmavé a páchly. Mezi dvěma zvraceními otevřel v mlčenlivém výkřiku ústa směrem k měsíci. Jazyk měl krvavý, ústní dutinu potrhanou. Jako by ho něco roztavilo.

Klesl k zemi. Nejdřív na kolena, potom dopředu a těžce dopadl do sněhu.

Hluboko pod nimi se ozývalo svištění příměstského vlaku.

Zákazník si natáhl kalhoty a rozběhl se k plotu u ulice Nørre Voldgade.

„Hej, ty, nezaplatils!“ zakřičela Delilah hlavně proto, aby ji slyšel její pasák. Ten už se postará, aby peníze získal dřív, než muž s vychladlými koulemi a žhavými lživými historkami odjede kombíkem domů na předměstí.

Z balíčku v kapse vytáhla navlhčený ubrousek a z půlek si otřela lubrikační gel. Pak se sklonila a zatřásla bezdomovcem. „Hele! Hele, kámo, jsi v pohodě?“

Ze zápachu a napůl rozleptaných úst se jí zvedl žaludek. „Umrzneš, člověče.“

Žádná reakce.

Rozhlédla se, ale nikoho neviděla. Dokonce ani stín, který stál o pár metrů dál v temném křoví a díval se, potichu a bez hnutí.

Měsíc jasně a studeně zářil na sněhu. Nahnula se k chudákovi na zemi, sebrala síly a otočila ho. Opatrně nadzvedla cíp kabátu a zašátrala.

Peněženka. Jestli hádala správně, bylo v ní dost hotovosti. Osahala mu zápěstí a z levého stáhla překvapivě elegantní hodinky.

Potom si nalezené poklady zastrčila do kalhotek, zapnula péřovku až ke krku a rychlými kroky se vydala k pouličním lampám.